

Nevel

door Beatrice Willing

ZE staat op de stoep voor haar herberg, groot en pezig, met haar hand op de deurpost. Die hand is knokig, de vingers zijn breed bij de gewrichten, welke donkere groeven hebben. En de deurpost is vermolmd, bruin, met paarse schichten en zwarte kerven. Het heele huis is vervallen, de vensterbanken zijn afgebrokkeld, en tusschen de ongelijke, grauwe keien van de stoep schiet onkruid naar boven.

Haar oogen onder het rimpelige voorhoofd kijken strak voor zich uit. Het is als iederen dag, ze staat er als altijd. Rechts van de stoep, vóór den wijngaard is de tuin met de tafeltjes op het kiezel. Er zitten menschen, een man met een vrouw en een klein kind. Zij heeft een pintje wijn gebracht, en melk voor het kind. De glazen zette ze zwijgend op tafel, nadat ze die eerst met haar schort had schoongeveegd.

En nu is ze weer terug op de stoep. Ze kijkt langs hun heen naar den weg. De koeien komen voorbij, het is hun tijd om langs te komen. Hun hoeven maken een pletsend geluid in de modder, want het heeft hard geregend, vannacht. Ze wiegen hun lijven heen en weer, ze schudden hun kop met de zware bellen en iedere klok klinkt anders.

Het is als altijd. De herder is er ook. Hij loopt met gebogen rug en groote stappen. Zijn kromme pijp hangt uit zijn mond, zijn blauwe kiel staat van boven open, je ziet zijn bruine borst achter zijn baard. Hij werpt een vluggen blik over de hoofden van de menschen, want haar wijngaard staat goed.

„Grüetse,” mompelt hij, en dan zakt zijn kin weer naar voren.

Ze heeft even geknikt, nu staat ze weer roerloos. Het is alles zooals altijd, ze is zelf zooals altijd, het raakt haar niet, maar ze hoort erbij.

Een koe loeit nog in de verte, dan wordt het stil. De menschen zwijgen, maar nu lacht het kindje en ze beginnen te praten. De moeder neemt het op den arm. Het legt zijn eene handje op haar neus, met het andere zwaait het in de lucht, op en neer, en weer op en neer. Achter hen staan de bergen, ze zijn donker tegen den hemel, die helder blauw is, schoongewasschen. Er is de lichte lucht achter den berg; ervóór het zwaaiende handje, met de kleine, wijdgespreide vingers.

Zij daar kijkt. Het kind rekt zijn hoofdje over den schouder van zijn Moeder, het strekt zijn hals, het maakt kleine geluidjes. De Moeder legt haar hand op zijn rugje, nu is zijn rug voor de helft bedekt.

Zij is nu de stoep afgekomen, ze staat naast hun tafel, met haar hoofd afgewend en haar handen gekruisd op haar borst. Ze zwijgt. De anderen praten in een vreemde taal, maar nu zet de man zijn glas neer en zegt wat tegen haar in haar taal. Hij zegt dat de wijn goed is. Ze praat liever niet, ze is zoo stug. „Ja,” knikt ze.

Of ze die zelf verbouwd heeft, wil hij weten. Haar oogen gluren even schuin naar de wijnstokken achter zijn rug. Ze knikt: „Ja.” Ze zet haar eene voet naar voren, ze strijkt over heur haar, dat bruin is, met zwarte strepen, en als een houten kap om haar hoofd sluit. Ze wil weg, ze wil niet praten, maar ze legt haar handen weer in elkaar en blijft staan. Ze vragen haar meer van den wijn en van den tuin. Ze zijn heel vriendelijk, ze lachen, ze hebben lichte kleeren aan. De warmte is bij hun. Ze blijft naast de warmte staan.

Het ziet er goed uit met haar wijngaard. Bewerkt ze dien alleen?

Ze knikt. „Alles alleen,” zegt ze. De Wirtschaft, de tuin. „Ik ben maar alleen. Het is hard werk. Nu heeft het teveel geregend. Maar het staat toch goed.” Ze

OPGANG

kijkt naar de stokken met de lichte bladeren. Ze staan in lange rijen. Het is haar werk. Het is mooi maar het is triest, omdat het van haar is.
Ze zwijgen weer. De man zoekt naar zijn beurs in zijn zak. De vrouw geeft het kind de rest van de melk. Het drinkt met een klokkend geluidje en bij iedereen slok zucht het. Dan staan ze op. De Moeder zet het kind op haar arm, de man legt zijn hand op haar schouder.
„Auf Wiedersehen!” zeggen ze.
Ze mompelt: „Wohl, mit einand’.” en volgt hen met haar oogen, maar haar hoofd houdt ze strak, ze houdt het heel stil, want ze staat te denken.
„Hij heeft zijn hand op mijn schouder gelegd.” denkt ze. „Toen. In de verte. Ver terug.”
Er is een zwarte nevel in haar hoofd, daarachter is het licht. Hij heeft zijn hand op haar schouder gelegd. Nu. Neen, toen. Het doet pijn in het licht. Ze wil niet. Het komt weer terug, het zwarte, de nevel.
Ze draait zich om naar de tafel, ze zet de glazen op het blad. Zooals altijd. Ze draagt het blad de stoep op. Ze loopt er de donkere gang mee in.

Sentimenteel.

Het valt ons op, dat onze jonge dichters — de goeden niet te na gesproken, — in onze tijd zich zoo intens bezig houden met dood en sterven.
't Is al zieke meisjes en stervende meisjes en gestorven meisjes — je wordt er wee van.
Dat is sentimenteel. Trouwens, dat blijkt wel uit de diverse verzen.
Mijne heeren, er is ook nog altijd zooiets, dat we *leven* noemen. Zult U het niet vergeten? K.

Mooie gevallen.

Van zoo'n stervend meisje is heel veel te maken, als het je om een vers te doen is.
't Recept is uitstekend en je kunt er bij voorbaat van verzekerd zijn, dat de menschen het mooi vinden.
Zoo'n stervend meisje is voor een dichter een mooi geval.
Maar wij willen toch gevraagd zien, of dat zoo maar gaat, en of we dan toch niet beter doen, als dichter van dat mooie geval af te blijven.
Het sterven is er een beetje te ernstig voor. En voorts hebben we werkelijk genoeg van deze poëzie. We kunnen nu gevoeglijk tot iets anders overgaan. K.

Dichtbundels.

We bladeren een paar dichtbundels door — wie de auteurs zijn doet er niet toe — en dan leggen we ze onbevredigd weg.
Verzen — verzen — maar 't is alles zoo ontzettend vlak en klein en mat. Wat moeten we er mee? Ze ontroeren ons niet, deze verzen, ze doen ons niets. En ze doen niemand iets, ook niet de menschen, die ze mooi gelieven te vinden, omdat ze nu eenmaal verstand hebben van „Litteratuur.”
Kortweg — die dichtbundels zijn verlakkerij op groote schaal.
Weg er mee.
En we wachten op het vers. Wanneer komt het? K.